Devět dní v Šanghaji

Ve dnech 30.11. až 7.12. 2014 se v čínské Šanghaji uskutečnilo Mistrovství světa juniorů ve stolním tenise. Českou republiku zde reprezentovali: David Reitšpies, Tomáš Polanský, Kristýna Štefcová, Karolína Mynářová, Barbora Kapounová a já, Stanislav Kučera, student slánského gymnázia.

Den – 1

Praha – Amsterdam

Tak konečně je to tady. Můj první let. Jsem trochu nervózní, ale spíš převládají jiné pocity. Těším se! Pomalu se rozjíždíme, zapínám si pás a snažím se přeložit instrukce, které slyším z reproduktoru nad svým sedadlem u okénka. Moc mi to nejde, a tak raději nakukuji přes sklo ven. Náhle se letadlo prudce zvedlo a já se ocitám usazený hluboko do svého sedadla. Jdeme do vzduchu! Řídím se radou strýce Karla a rychle začínám žvýkat, protože cítím nepříjemný pocit v uších. Ale ten brzy střídá údiv.

Vznesli jsme se a na chvíli se mi naskytnul nádherný pohled na mnoho barevných světýlek, tvořících pražské letiště. Z výšky to všechno vypadá jinak. Krásně. Bohužel mi nebylo dopřáno kochat se déle, neboť naše letadlo záhy vlétlo do mraků a výhled byl tatam. Obrátil jsem tedy svoji pozornost vzhůru ke hvězdám. Zdá se, že chceme dolétnout až téměř k nim. Je to senzační. Po pár minutách klidného letu se obloha opět vyjasnila a na zemi vidím spoustu světel. Příjemná letuška mi podala sendvič a pomerančový džus, a jelikož mám docela hlad, s chutí se na jídlo vrhnu. Světla bohužel mezitím zmizela, ale nepřestávám sedět s obličejem nalepeným na sklo. Pořád vyrušuje motor, ale klidně mu to odpustím, pokud nás dopraví v pořádku až do Amsterdamu. Přemýšlím o tom, že bych nahlas zakřičel: „BOMBA," ale nemám na to. Nebudu dělat blbosti. Cesta ubíhá rychle, bavím se s Týnou, která sedí přede mnou, a přitom bedlivě pozoruji, jestli se venku neobjeví další světýlka nebo jiný pozoruhodný úkaz. V záblescích kontrolního světla na křídle našeho letadla jsou vidět kapky deště. A vzápětí obrovská skupina světel přímo pod námi. Nádherný pohled. Noční let má svoje výhody. Vypadá to jako největší město na světě, ale o to se určitě nejedná, protože tam teprve letíme. Je to prostě super, moc si let užívám. Jdeme na přistání. Po další světelné show se zničehonic ocitáme na zemi a pilot se snaží zabrzdit naše letadlo.

Vypadá to, že jsme to zvládli! Letiště v Amsterdamu se nedá srovnávat s tím naším. Lze zde najít spoustu obchodů, a tak jsem neodolal a koupil jsem malou památku na tento krátký pobyt v holandském hlavním městě. Bohužel náš let má přes hodinu zpoždění, a tak po úspěšném průchodu bezpečnostní kontrolou, čekáme v hale a krátíme si čas vyměňováním nových informací. Konečně, když zbývalo asi deset minut do plánovaného odletu, dostali jsme signál k nástupu na palubu obřího Boeingu 747 společnosti KLM. Cestující, kteří letí s námi, jsou převážně Číňané, takže při nástupu do letadla byla možnost vzít si čínské noviny. Neváhal jsem ani chvilku a sáhl po nich. Sice neporozumím ani jednomu znaku, ale vypadá to opravdu krutě. Jedna mladá, poměrně hezká Asijka se mě ptá, jestli je toto skutečně let do Šanghaje. Ujistím ji, že ano, že máme stejný cíl cesty. Vypadlo z ní, že se právě vrací z Prahy, ale jinak žije v New Yorku. Byl jsem velmi potěšen, když pochválila moji angličtinu. Pasažéři zaujali svá místa a po krátké instruktáži o používání pásu a kyslíkové masky můžeme znovu vzlétnout.

Amsterdam-Šanghaj

Už to bylo lepší než zhruba před třemi hodinami. Ani mě nebolelo v uších, a jelikož mám sedadlo uprostřed, nevnímám tolik opuštění zemského povrchu. Na sedadle před sebou mám monitor a velký výběr filmů. Zapínám Lucy, ale po deseti minutách sledování to vzdávám a jdu spát. Ještě předtím však večeříme palubní jídlo, těstoviny s masem a nějaké ovoce. Je to

překvapivě dobré. Spánek není nic extra, ale pořád lepší než nic. Jelikož je letadlo poloprázdné, podařilo se některým z našich ukořistit celé trojsedadlo pro sebe a pohodlně se na něm rozvalit. Mně takové štěstí nepotkalo, a tak se musím spokojit se spánkem vsedě. Cesta nebyla nijak pohodlná, ale utekla rychle a blížíme se k Šanghaji. Posádka nám rozdala kartičky, kde máme uvést data příletu a odletu. Snad nás pustí. Na přistání jsem si sedl k okénku. Bylo něco kolem 15 hodin místního času, takže svítilo slunko a naskytl se nám pohled na mraky pod námi. Vypadaly jako sněhově bílá pěna, až od jejich záře bolely oči. Úžasné. Začínáme klesat. Na křídle se vysouvají klapky a přes řídnoucí oblaka začínají prosvítat první obrysy Číny. Po pravdě jsem čekal něco víc. Zatím vidíme jen malé domečky a spoustu rýžových políček. Kolem nich jsou krásně vidět zavlažovací kanály. Každých pár kilometrů protne zemi široká dálnice. Jsme čím dál níž. A když to vypadá, že přistaneme přímo uprostřed polí, náhle se pod námi objeví runway a my bezpečně dosedáme na čínskou půdu přesně v 16:00 místního času tj. v 9:00 českého.

Výstup z letadla byl jako ve filmu. Přistavili nám schůdky, a tak jsem neodolal a zamával do davu. Bohužel tam žádný dav nebyl. Nastoupili jsme do autobusu, který nás dovezl až k vstupní hale. Opět jsem čekal něco lepšího. Nevypadá to jako supermoderní letiště, které jsem si představoval. Nevadí, snad to ještě přijde. Při průchodu kontrolou jsme předložili místnímu policistovi pas a vyplněnou kartičku s adresou pobytu, číslem víza a podobnými informacemi. Vše v pořádku a je nám dovoleno vstoupit do veliké haly, kde čekáme na zavazadla. Už to vypadalo, že nedorazí, ale po dvaceti minutách nepříjemného čekání se na konci jezdícího pásu objevilo pět tašek Joola. Tento pohled vnesl do našich řad klid. Ještě jsme trochu znejistěli, když pes se svým lidským doprovodem začal očichávat naše zavazadla. Naštěstí nic nenašel, neboť trávu jsem měl v bezpečí svého batohu. (tráva = druh potahu na stolní tenis, pozn. autora)

Ale chápu, že právě lety z Amsterdamu jsou v tomto ohledu rizikové. Po převzetí zavazadel jsme konečně připraveni vstříc Šanghaji! Čekal na nás mladý vynervovaný Číňan, který nás zavedl do výtahu asi pro dvacet osob. Anglicky uměl docela obstojně, na základní domluvu to stačilo. Ihned pochválil naše holky a chtěl se s nimi vyfotit. Šikovný borec. Další výtah již nedosahoval takových rozměrů, a tak náš průvodce jel dolů nejprve s jednou skupinou s tím,

že se vrátí pro zbytek. Vrátil se, to ano, jenže jaksi zapomněl vyložit první část naší delegace, takže musel opět dolů. To už panu Špačkovi došla trpělivost a zavelel k nástupu do druhého výtahu. Samozřejmě, když jsme přijeli dolů, zmatený Číňan byl zase na cestě vzhůru. Po chvíli zmatků jsme se ale nakonec všichni sešli, nastoupili jsme do malého autobusu a vyjeli z letiště.

Po dnešní zkušenosti bych s přehledem titul nejhorší povolání na světě udělil čínskému řidiči. Mají zde sice krásné, široké dálnice, tři pruhy na každé straně, ale ani zdaleka to nestačí na nepředstavitelnou záplavu aut. Místo původně plánované hodiny se naše cesta protáhla na trojnásobnou dobu, a to jsme byli ještě rádi, že jsme vůbec dojeli celí. Neskutečný bordel na silnici. Neuplyne ani minuta, aniž by se neozvalo pronikavé troubení naštvaných řidičů, striktně odmítajících pustit jakékoliv jiné auto před sebe. Náš šofér si náhle uvědomil, že musíme sjet z dálnice, jenže jsme byli v přesně opačném pruhu, než bylo třeba. Hodně aut nás vytroubilo, než jsme se konečně protlačili k sjezdu a pokračovali dále. Má to alespoň jednu výhodu, tohle popojíždění v koloně. Můžu v klidu fotografovat nedaleké mrakodrapy a další osvětlené budovy. A ještě mám číslo na čínské taxi, 96961. Průvodce si nás vesele fotí a tak jsem ho také požádal o snímek na památku. Nakonec zjistíme, že jsme konečně dojeli k hotelu.

Vypadá opravdu působivě, je pěkně osvětlený, snad bude podobně luxusní i vevnitř. Byl. Už jen vstupní hala a restaurace na mě udělaly dojem, rozměry a vybavení pokoje mně vykouzlily na tváři ohromený výraz. Jsem moc šťastný, že mám pokoj jen pro sebe. Nachází se v pátém patře. Dole na recepci nám rozdali akreditace a také batoh s oficiálním logem mistrovství. V něm se schovávají drobné dárky, deštník, káva a čaj. Bezva. Po rychlé sprše byla na programu první večeře v hotelové restauraci. Všichni jsme se tak trochu báli, co budou Číňané servírovat, a naše obavy byly oprávněné. Mohlo to být i horší, to určitě, ale jíst hůlkami fakt neumím. První chod obstarávala polévka plná zvláštních hub a nudlí. Vyklubal se z ní silný vývar a naše „hody“ vypukly. Postupně se na stole vystřídaly krevety, kachna, ryba, jídlo s pracovním názvem „mokrý chleba“, rýže, salát, další polévka a už ani nevím co ještě. Vesměs to nebylo moc dobré, ale rýže nás jistila, tak jsme všichni experimentovali s čínskou kuchyní. Tedy všichni až na pana Koutného, který odmítal veškerá jídla, okusil pouze rybu a onen zvláštní, „mokrý chléb“. Všechno je děsně pálivé a kořeněné, ale ujde to. Nakonec jsme se shodli, že už to lepší nebude, a odebrali se do svých pokojů. Zítra ve 12 máme na programu první trénink. Ještě si nalepím potah a pak dobrou noc.

Den 2

Díky časovému posunu nebyl spánek dokonalý, ale cítím se odpočatý. Nedobrovolný budíček ve tři ráno sice trochu kazí celkový dojem, ale poté se mi podařilo ještě na několik hodin usnout. V devět jdeme na snídani. Jsem moc zvědavý, co nám zase přinesou. Opět žádná sláva, ale nakonec se jakž takž nasytím. Pomohly hlavně suché cereálie, ovoce a smažená vajíčka. Po snídani ještě chvíli odpočívám na pokoji a v 11:00 vyrážíme do haly na první trénink. Jedeme stejným autobusem jako z letiště. Cesta vede ulicemi města, a tak máme možnost nahlédnout do každodenního života místních obyvatel. Nevypadá vůbec jednoduše. Projíždíme okolo malých obchůdků, kaváren, KFC a spousty dalších domů. Ačkoliv je už Šanghaj největší město na světě, stále se zde staví nové a nové supermoderní budovy. Při jednom z mnoha zastavení před semaforem na mě z vedlejšího auta mává Číňan s cigaretou v puse. Zamávám mu také a pronesu čínský pozdrav: „Ňi hao,“ I přes sklo si zřejmě domyslel, že ho zdravím, a odpověděl.

Hala vypadá famózně. Náhle se mezi domečky objevil obrovský palác a vyklubala se z něj naše hala.Vstoupíme dovnitř po červeném koberci a vcházíme rovnou mezi stoly. Je jich zde umístěno dvanáct. Na podlaze leží modrý taraflex a ze dvou stran je hala obklopena tribunami. Dvě velkoplošné obrazovky vyplňují zbylé stěny. Místní dobrovolnice nám předá

míčky Butterfly, se kterými se hraje. Jsou fakt skvělé, bohužel ani jeden nepřežil první trénink. Chvíli se podívám na trénující Korejce a poté začíná rozcvička. Zbyli jsme na sebe s Týnou, a tak jdeme společně vyzkoušet podmínky v hale. První dojmy jsou pozitivní, lítá to dobře. Hodinka a půl uteče jak nic a už mohu říct, že jsem hrál ping-pong v Číně jako Forrest Gump. Když vypršel čas, po který jsme měli rezervované stoly, trenéři zaveleli k návratu. Pan Špaček, vedoucí naší výpravy, trvá na společné fotce. Jako příhodné místo se mu jeví veliké logo mistrovství přímo před vstupem do areálu. Poprosíme místního policistu o fotku a ten se s tím docela pere. Svojí kšiltovkou se mu dokonce podařilo zakrýt blesk, takže potřeboval více pokusů, ale nakonec to zvládl. Ještě pár fotek před halou a odjíždíme zpět do hotelu. Čeká nás jistě velmi chutný oběd. Zpáteční cesta už je horší, neboť provoz značně zhoustl, a tak musel řidič opět plně využívat klakson, abychom se vůbec někam dostali. Opět míjíme nesčetné množství obchůdků. Fotím, co se dá. Nakonec nám návrat zabral dvakrát více času, ale hlavně, že jsme v pořádku dojeli. Ihned zamíříme do restaurace a celí hladoví se těšíme na speciality, které nám kuchař dnes připravil. Můj oběd se skládá z pečené kachny, čínských karbanátků a nudlí. Není to zas tak špatné, lepší než hladovět. Vše zapíjím Spritem a Colou, jedinými nápoji v jídelně. Pro případ nouze mám na pokoji zásobu oplatek. Když se nasytím, pospíchám za nimi, abych si co nejlépe odpočinul. V půl čtvrté mám druhý trénink s panem Kláskem. Málem bych zapomněl, už známe své zítřejší soupeře, v 9:30 se utkáme s Austrálií, v 19:00 s Egyptem. Pojďme, Češi!

Vypadá to, že čím později vyrazíme do ulic, tím bude cesta delší a provoz hustší. Trénink s panem trenérem Kláskem byl velmi kvalitní, je to stále vynikající hráč. Myslím, že jsme si oba dobře zahráli. A já mám čistě svědomí, že jsem pro přípravu udělal vše. Odpoledne s námi byly hrát ještě Kája a Bára, zbytek výpravy se fláká, relaxuje. V 17:00 jedeme zpátky do hotelu, dáme si večeři a poté jsme pozváni na zahajovací ceremoniál. To by nemuselo být vůbec špatné. Zdá se mi, že jídlo je čím dál lepší, dnešní večeře mi chutnala a správně mě naladila na to, co mělo teprve přijít. Ale popořadě. V 18:10 byl sraz dole ve vestibulu hotelu. Tam na nás již čekala místní dobrovolnice, která nám lámanou angličtinou předávala instrukce. Naše malá výprava nastoupila do autobusu číslo 11 a vyrazili jsme kamsi do neznáma. Byl jsem mile překvapen, když si naše průvodkyně sedla vedle mě, a tak se mi naskytla možnost popovídat si o různých zajímavostech Číny. Ona se ode mě naopak dozvěděla přesnou polohu České republiky, zaskočilo mě, že ji chtěla umístit vedle Íránu. Divím se však, že naši zemi nezná, když prezident Zeman zde byl nedávno na návštěvě. Asi nezanechal dobrý dojem. Zhruba v polovině cesty mě přemohla únava a usnul jsem. Jen co jsme ale zastavili, rázem jsem na všechno zapomněl. Autobus nás odvezl přímo do centra Šanghaje. Odvažuji se tvrdit, že to byla nejlepší noc v mém životě. Za následující hodinu a půl jsem získal tolik nových dojmů, o kterých budu ještě dlouho přemýšlet a vzpomínat na ně. Vstoupili jsme na nábřeží řeky Jang-c-ťiang, kde na nás čekala výletní loď. Při vstupu na palubu vyhrávala početná kapela a my, nebo alespoň já, jsem se cítil velice důležitě. Na horní palubě se shromáždila většina účastníků letošního mistrovství a zahájení mohlo vypuknout.

Centrum města

Nejprve promluvilo několik významných představitelů města a ITTF. Byl jsem ale fascinován okolními budovami, a proto jsem jejich proslovy vůbec nevnímal. Připadalo mi, že jsem se ocitl na jiné planetě. Obě strany řeky lemovaly vysoké mrakodrapy, jasně zářící reklamy a nápisy. Všechno nádherně svítilo tisíci barvami. Byl jsem naprosto ohromen. Chvílemi jsem dokonce ani nevěděl, na které straně lodi mám stát, abych viděl to nejlepší, co může Šanghaj nabídnout. Náhle se loď začala houpat a vyplula vstříc dalším divům města. Paráda. Nechápu, jak to vůbec mohli postavit. Tolik mrakodrapů. Ještě před dvaceti lety zde byla rybářská osada. Vrchol nejvyšší budovy se dokonce skrýval v mlze - pořád ještě není dokončená. Vedle ní stála růžovo-tyrkysově svítící perlová TV věž, nejznámější stavba tohoto dechberoucího čínského klenotu. Bohužel nic netrvá věčně, a tak i naše plavba se již chýlila ke konci. Kdesi uprostřed řeky kormidelník otočil loď a my měli možnost zhlédnout nádherné budovy ještě jednou. Stálo to opravdu zato. Všechno mám vyfocené. Dokonce i moje nová čínská kamarádka se se mnou vyfotila. Něco takového jsem ještě neviděl. Nicméně doufám, že podobný výlet ještě zopakuji. Po dopoledním tréninku také říkám trenérovi: „To je neuvěřitelné, jsme na mistrovství světa!“ Pan Klásek odpovídá: „Začni si zvykat.“ Kéž by, byl bych moc rád, kdyby se mi podařilo dostat se vícekrát na takovéto vrcholné akce. Jsem ze zdejší atmosféry naprosto unešený - a to ještě ani šampionát nezačal.

Jak už jsem zmínil, na tento večer budu dlouho vzpomínat. Cesta zpět do hotelu proběhla již v poklidu, na pokoji si připravím věci na zítřejší zápas a pomalu se odeberu ke spánku.

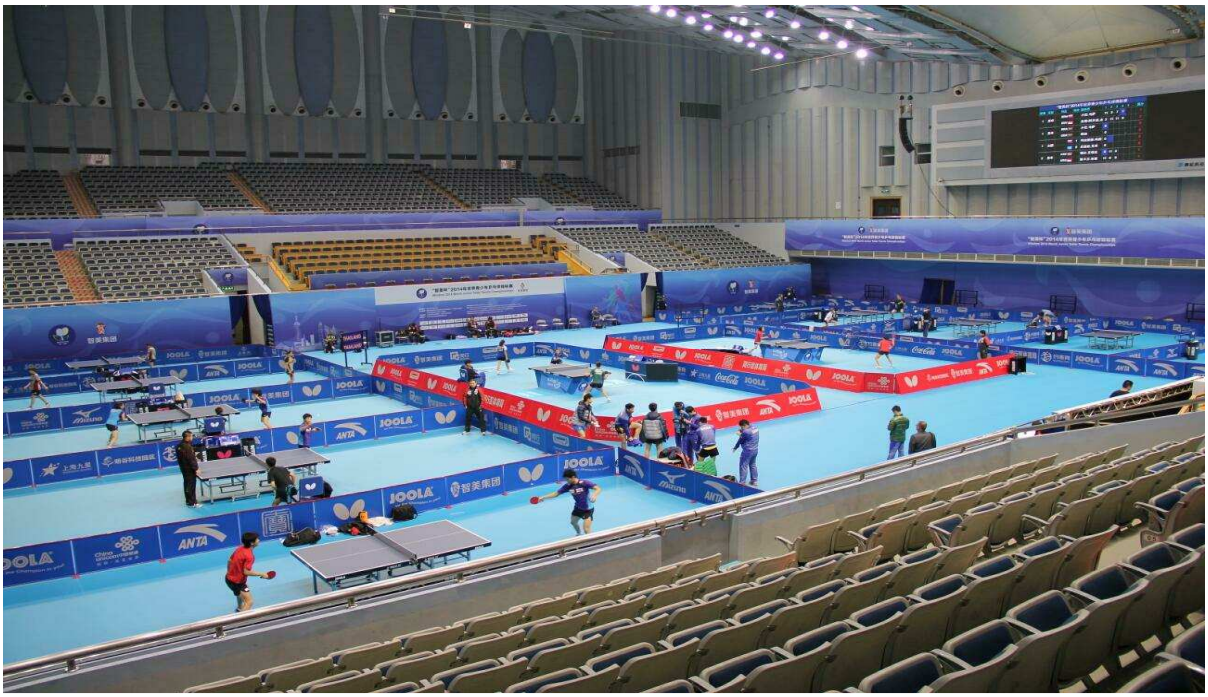

Náš tým

Den 3

V noci jsem špatně spal. Už ve tři hodiny jsem se vzbudil a na půl hodinky jsem znovu usnul až v šest. Venku právě začíná svítat, když vylézám z postele. Hurá na snídani! Opět si dám cereálie a nudle. Na cestu přibírám ještě jablko a v 7:30 odjíždíme na halu. Takhle brzy ráno jsou silnice ještě celkem průjezdné, a tak za necelých dvacet minut přijíždíme k cíli. Jdu se rozehrát zase s Týnou, nejdříve vedle Kanaďanek, později se přidají i hráčky z Indie a Nigérie. Zajímavé je, že do této africké země zřejmě ještě nedorazily plastové balónky, neboť se hráčky rozehrávaly se starými míčky z celuloidu. Zkrátka, není důležité vyhrát, ale zúčastnit se.

Zdá se, že v noci spala špatně celá naše výprava. Časový posun + sedm hodin si vybírá svou daň. Dvacet minut před naším úvodním zápasem s Austrálií odevzdáváme pálky na kontrolu. Naše děvčata se utkají s družstvem Nového Zélandu. Vše je v pořádku. David, Tomáš i já se řadíme k slavnostnímu nástupu. Za zvuku znělky Pirátů z Karibiku vcházíme do arény jako třetí v pořadí. Odhaduji, že v hledišti sedí a tleská asi stovka čínských diváků, jsem zvědavý, komu budou fandit, domácí reprezentace dnes ještě nehraje, jsou nasazení až do druhého stupně.

Pohled do haly

Naše utkání se odehraje na stole číslo tři. V kádru Australanů jsou dva šikmoocí borci a jeden velice vtipně vypadající týpek. Utkám se s ním. Jmenuje se Jake Duffy a jde z něj hrůza. David i Tomáš své soupeře přehráli 3:1, respektive 3:0, a tak byla řada na mě, abych dotáhl zápas do vítězného konce. Duffy se nezdá, ale z forhandu má strašlivou bombu, kterou mě v prvním setu rozebírá stejně jako já své milované Lego. Pan trenér Klásek však ví co poradit a druhý set se vyvíjí o poznání lépe. Dostávám se do tempa a vysoké míče vypálené z mé rakety dělají soupeři problémy. Je srovnáno na 1:1. Ve třetím dějství je to jako na houpačce. 0:2, 6:2, 6:9… Australan zakončuje set již několikátým nechytatelným prasátkem a vítězí v něm 11:9 - jsem naštvaný. Trenér mě však uklidňuje a do čtvrtého setu vstupuji svědomitě a sbírám bod za bodem. Trpělivost přináší růže. Stav zápasu je znovu srovnaný, a tak přichází rozhodující pátý set. Ujímám se vedení 4:1 a 5:2. Australský trenér nařizuje time-out. Stále je to bitva o každý míček. Za stavu 8:7 přichází oddechový čas naší lavičky. Je třeba vyhodit soupeře z tempa. 10:8 vedu! Neuvěřitelná výměna, soupeř snižuje na rozdíl jediného bodu, zbývá mi poslední mečbol. Ten však proměňuji! Na můj finální blok do forhandu neměl Duffy šanci dosáhnout. I když míček lízl pásku, počítá se to. Vyhrál jsem 3:2 a náš celý tým 3:0. Skvělý vstup do turnaje. Abych nezapomněl, již od čtvrtého setu jsme hráli jako jediní v celé hale, na všech ostatních stolech už se dohrálo. Diváci kvitovali každou delší výměnu potleskem. O to víc jsem rád, že se mi podařilo zvítězit i v této vypjaté atmosféře. Trochu jsem cítil tlak diváků a možná i to mě vyburcovalo k dobrému výkonu. Jedna věc mě ale překvapila. Přestože Duffy prohrál, poskytoval rozhovor pro oficiální webovou stránku turnaje. Možná jsem měl prohrál, byl bych ještě slavnější. Nesmysl, sláva vítězům, čest poraženým.

Zápas s Austrálií

Ihned po skončení zápasu jsme vyrazili do hotelu, rovnou na oběd. Značné nám vyhládlo, a tak jsme se zase nacpali. Vidím to na vanu a pak postel, je třeba odpočívat. Holky svůj zápas také vyhrály, takže nálada v našem táboře je vynikající. Další zápas nás čeká v 19:00. Soupeřem bude nevyzpytatelný Egypt, snad se podaří postoupit. Jelikož se na pokoji docela nudím, rozhodl jsem se asi v půl třetí vyrazit na průzkum okolí. Jelikož nevím, na jakém pokoji jsou ostatní, vyrážím sám. Poblíž hotelu se nacházejí tři obchodní centra. Všude neskutečné množství lidí, aut a motorek. Všechno jsou to Číňani, málokdy potkám nějakého Evropana. Zírám na lidi a oni zírají na mě. Z nabízeného zboží jsem ale zklamaný. Ceny jsou stejné jako v Česku, žádné pohádkové nákupy se zde zřejmě neuskuteční. Nevadí, alespoň jsem získal představu, co obnáší nakupování v Šanghaji. Potřebujete hlavně trpělivost a v extrémních případech i kyslíkové bomby, protože vzduch uvnitř se téměř nedá dýchat a je slušné horko. Ale rozhodně to stálo zato a ukrátil jsem si čekání na druhý dnešní zápas.

Nakonec změna plánu, na večeři jdeme až po zápase. V 17:00 se znovu vydáváme vstříc beznadějně ucpaným ulicím města. Jelikož v hlavní hale se hrají další zápasy, musíme se rozhýbat ve vedlejší, tréninkové hale. Vše v pořádku a v pohodě. Opět absolvujeme slavnostní nástup, který si opravdu užívám. Vítězná sestava se nemění, takže znovu David, Tomáš a já. Kluci se zřejmě opravdu dobře vyspali, předvedli kvalitní a soustředěný výkon a svým africkým soupeřům nedali šanci. Já nastupuji proti borci, který vypadá tak na třicet a má opět drtivý forhand. Stav 2:1 a 9:4 se ukázal jako osudný, bohužel se mi nepodařilo dotáhnout set do vítězného konce a soupeř se rozehrál a v pátém setu prakticky nezkazil. Pomohlo mu také štěstí. Tři prasátka a ještě se za ně povzbudí. Tohle nesnáším. Ale i přes prohru si myslím, že jsem podal dobrý výkon, chyběla jen trochu větší koncentrace. Kdybych následoval příkladu kamarádů a také se po obědě prospal, možná by to dopadlo jinak. Je třeba se z této zkušenosti poučit. David naštěstí nepřipouští obrat a vítězí znovu 3:0. Zaznamenáváme druhé vítězství na turnaji, tentokráte 3:1 a zase rychle zpátky do hotelu. Chyběly dva míčky a mohli jsme tam být o poznání dříve. Hlavní je ale postup mezi dvanáct nejlepších týmů světa, což je jistě úspěch. Zítra nás čeká supersilné Japonsko a bronzoví medailisté z letošního Mistrovství Evropy, Švédové. Uvidíme, můžeme jenom překvapit.

S dnešním dnem jsem spokojený, oba zápasy jsme vyhráli, mrzí mě jen moje zbytečná prohra. Ale nakonec nejsem smutným hrdinou dne. Holky ve svém zápase s Portorikem o postup vedly 2:0 a i třetí zápas měly výborně rozehraný, ale bohužel nastal nepochopitelný zkrat a soupeřky z Karibiku nakonec zvítězily 3:2. Asi jim pomohla ta znělka při nástupu. Češky tak budou hrát o dvanácté až dvacáté místo, což je určitě škoda.

Den 4

Dnes už jsem spal lépe, ani jsem se v noci neprobudil, ale přesto cítím únavu. Hrajeme ve stejným čas jako včera, začínáme s Japonskem. Ani jsem se pořádně nerozehrával. Ne že by to nemělo cenu, ale byli jsme jenom ve třech a navíc v hale bylo veliké množství dalších hráčů, takže prostě nebylo místo. Alespoň jsem měl čas pořádně prostudovat rozcvičení našeho soupeře. Když konečně Poliš (Tomáš) skončil a já mohl jít za stůl, vyhodila nás domácí reprezentace tím, že máme jít na stůl, kde hrajeme zápas. Tak jsme se tedy vetřeli k Japoncům. Řeknu vám, je to fakt síla, jsou neuvěřitelně rychlí a obratní. Hlavní hvězdy země vycházejícího slunce, obranář Yuto Muramatsu, je opravdu týpek. Při rozehrávce nelze poznat, že se jedná o obranáře, má srovnatelný útok z obou stran s ostatními hráči. Chtěl jsem ho vidět proti nám v akci, ale bohužel zůstal jen na lavičce. Asi se bál. Japonsko ale i tak nastupuje v hvězdné sestavě. Sakai Asuka, Tsuboi Yuma a Yoshimura Kazuhiro. Při zápase je znát, že jsou opravdu o level výše. Kluci sice měli možnost srovnat na 2:2, ale Japonci vždy vytáhli nějaký zázračný úder a komplikace nepřipustili. O svém zápase radši ani nemluvím, za deset minut bylo hotovo. Všechno zlé je pro něco dobré, a tak jsme se alespoň brzy vrátili do hotelu. Ve dvanáct se naobědváme a vydáváme se hledat směnárnu. Příprava na nákupy ve fake marketu!!! Automat, který mění peníze, se nachází v hotelu naproti přes ulici a tak asi za patnáct minut se vracíme s peněženkou plnou čínských juanů. Rozhodl jsem se, že se pojedu podívat na druhé kolo zápasů hraných v 15:00. Naše vlastní utkání začíná až v sedm večer.

Japonci konečně nasadili Muramatsa. Jejich utkání se Švédskem bylo celkem vyrovnané. Pečlivě jsem je sledoval, abych viděl, jak se to má hrát. Muramatsu hraje opravdu hustě. Švéd Elias Ranefur mu byl zdatným soupeřem, ale Japonec prokázal své nesmírné kvality. Číňané také vytáhli svá největší esa a smetli Maďary. Dalo se najít dost pěkných zápasů. Po chvíli teorie následovala praxe. Šel jsem si zahrát se stále nešťastnými děvčaty. Také jsme trochu zkoušeli mix, s Bárou nám to docela šlo. Los nám přidělil kombinovaný pár z Konga a Nigérie, tak snad vyhrajeme. Smíšená čtyřhra je však na programu až za dva dny. V 17:00 přijeli dobře vyspaní kluci, a tak následoval další trénink. Po návratu z tréninkové haly jsme museli čekat hodinu, než se dohraje předchozí zápas na televizním stole číslo jedna. Konečně nastupujeme. První zápas hraje Rajťák (David) s Ranefurem. Vypadá to dobře. Za stavu 2:0 a 8:5 ale přišel nepochopitelní time-out, který si navíc vzal David sám a umožnil tak Švédovi vrátit se zpět do zápasu. Naštěstí pátý set začal náš borec dobře a brzy získal rozhodující náskok. Vedeme 1:0. K druhému zápasu nastupuje Poliš a švédská jednička Anton Kallberg, který má slušnou formu, porazil dokonce i Japonce Tsuboie. Má opravdu skvělý servis, díky kterému získával mnoho

snadným bodů. I přes tuto výhodu nebyl Tomáš bez šance a statečně bojoval. Bohužel to nestačilo a bylo srovnáno. Mým protivníkem je Švéd s hrozivým jménem, Carl Ahlander-Johansson. Od začátku zápasu tahám za kratší konec. I přes podporu mých spoluhráčů prohrávám 0:3. Rajťák potom nenašel recept na servis Kallberga a naše naděje definitivně pohasly.

Nevadí, byli jsme Švédům vyrovnaným soupeřem. Doufám, že na nás ještě zbyla večeře, jinak budu opravdu naštvaný. Naštěstí nám něco nechali. Dal jsem si zase hranolky, dneska byly k snídani, k obědu i k večeři. Zítra v 11:30 zabojujeme s Chorvatskem, když vyhrajeme tak máme splněný svůj cíl - dostat se mezi nejlepších deset týmů. Do toho dáme všechno!

Den 5

Co se týká spánku, dnešní noc byla zatím nejlepší. Doufám, že naši soupeři Chorvaté se nevyspali tak dobře. Venkovní teplota se drží poměrně vysoko, svítí sluníčko a je příjemně. Snídaně opět bída a v 10:30 vyrážíme do haly. Silnice už jsou kupodivu prázdnější, a tak cesta ubíhá rychleji. Rozehrávka s panem trenérem je jako vždy super. Jdeme na zápas. První zápas obstará David proti Zejlkovi, úřadujícímu vítězi evropského turnaje TOP 10. Chorvat viditelně není ve své kůži a David vítězí 3:1. Velmi slibný začátek. Tomáš poté přehrál dalšího špičkového hráče Pucara a vedení 2:0 dává veliké naděje na vytoužený postup. Na scénu nastupuji já proti Mustapicovi. První set jako obvykle dostávám, ale od druhého nacházím správný rytmus a završuji naše vítězství nad Chorvatskem.

Náš tým po vítězství nad Chorvatskem

Za odměnu jsme si vysloužili oběd v Mekáči, na který nás pozval předseda Špaček. Možná si řeknete, že to není úplně ta správná strava pro sportovce, ale určitě je to lepší než být hladový. Poslední zápas

hrajeme už za dvě hodiny. Nestihli bychom se vrátit do hotelu a v klidu se najíst. Proto toto provizorní řešení. McDonald's je hned naproti přes ulici v malém obchodním centru. Big Mac chutná úplně stejně jako v Čechách. Některé věci se nemění, ani když jste přes půl světa daleko. Když už jsme tady, podíváme se i do přilehlého obchodního centra. V horním patře se nachází veliký supermarket, a tak nadšeně okukujeme čínské zboží. Chtěl jsem koupit rýži, ale prodávají ji pouze v obrovských dvoukilových pytlích. Místo toho v mém košíku končí čaj a dva pytlíky bonbonů pro spolužáky. Na cenovkách se naštěstí nachází nápisy v angličtině, takže alespoň zhruba víme, co kupujeme. Klidně bych utratil více, ale radši budu šetřit na zítřejší útok na proslavené šanghajské tržnice.

Naším posledním soupeřem je Polsko, které na červnovém Evropském šampionátu prohrálo až ve finále s Francií. Soupeř je to tedy velmi těžký, ale my si pokusíme zápas užít. Rajťák v prvním zápase nedává žádnou šanci polskému hecíři Badowskému a opět vedeme. Poláci se však mohou spolehnout na skvělého Zatówku, který v krásném a vyrovnaném utkání porazil Poliše. Na trojce nastupuji já se svým neoblíbeným soupeřem Kotowským. Také šlo o vyrovnaný zápas, nehrál jsem vůbec špatně, ale musím přiznat, že soupeř byl tentokráte lepší. David naprosto odsmrděl se Zatówkou a byl konec. Zakončili jsme vystoupení na turnaji porážkou 1:3, ale konečné desáté místo je pro nás úspěch. Tím končí česká účast v družstvech, děvčata nakonec vybojovala čtrnácté místo. Kdyby tak smolně nepadly s Portorikem, mohly dopadnout lépe. Jejich zápasy jsem bohužel nemohl sledovat, jelikož hrály v jiné časy než my. Jejich brzké vyřazení mělo alespoň jednu výhodu, měly dneska volno a vystopováním polohy tržnice nám připravily půdu pro zítřejší nákupy.

Mám hlad. Jedeme na večeři, která na chvíli utiší můj žaludek, ale stále to není ono. Možná kdyby k pití bylo něco jiného než Sprite a Cola, chutnalo by mi lépe. Zítra konečně splníme hlavní cíl naší výpravy, a to nákupy! Nesmíme se zapomenout vrátit včas, v 19:00 nás čekají první zápasy ve smíšené čtyřhře.

Den 6

Dnešek je bezesporu nejdůležitějším dnem našeho pobytu v Číně. Konečně vyrážíme na dlouho očekávané nákupy. V 8:00 rychlá snídaně, stejně si moc není z čeho vybrat. Jdeme na věc. Ještě si jdeme vyměnit zbylé peníze a u hotelu nasedáme na taxík. Ten nás doveze na nejbližší stanici metra. Celkem tu mají deset linek, my nasedáme na devátou. V automatu kupujeme jakési karty za 5 yuanů (1 yuan = 3,70 Kč). Ty nám umožní průchod turniketem. Trochu mě zaskočilo, že musíme předložit batohy ke kontrole, stejně jako na letišti. Nic jsme v nich neměli, ale to se mělo brzy změnit. V metru je obrovské množství lidí. Vypadá to, že se do vlaku nevejdeme. Zavírající se dveře mě skoro rozpůlily, ale nakonec se nám podařilo nějakým zázrakem vmáčknout dovnitř. Nemůžeme se pohnout ani o krok. Naštěstí po několika stanicích se přeci jenom nějaké místo uvolní, ke konci už jsme si dokonce sedli. Celkem naše jízda trvala čtrnáct stanic s jedním přestupem.

Plán metra

Vysněné obchody se nacházejí přímo u východu z metra. Komplex je opravdu obrovský a zdá se, že tu mají snad opravdu všechno. Povedlo se nám skvěle načasovat příchod, většina obchodů právě otvírá a zatím zde není ani noha. Rozdělíme se, pan trenér jde na vlastní pěst, já a Tomáš půjdeme s Davidem, který již má se zdejšími poměry zkušenosti. Rychle se ponoříme do nesčetného množství obchodů. Téměř v každém prodávají sluchátka Beats a reproduktory. Nelze odolat, a tak hlásím první dnešní úlovek, dvoje sluchátka, velká a malá. Pak už to šlo jako po másle. Nejlepší na celém nakupování je smlouvání. Prodejci, kteří mimochodem dobře ovládají angličtinu, nejprve nasadí vysokou cenu, mnohdy až dvacetinásobek ceny konečné. Naším úkolem je dostat se na tu nejnižší možnou cenu. V tomto umění vyniká právě David, a tak ho vždycky nechám smlouvat a pak za stejnou cenu koupím své vyhlídnuté kousky. Někdy to jde snáz, někdy hůř. Nejtěžší je odhadnout správnou cenu, za kterou se zboží dá koupit. Nesmíme jim dát ani yuan navíc! Dále v mém batohu končí tričko Hollister, pásek Hugo Boss, kabelka a peněženka Michael Kors a spoustu dalších věcích. Jsou to dokonalé padělky, na první pohled nepoznáte rozdíl od originálu a mnohdy to nejde ani na ten druhý. Dvě hodiny intenzivního nakupování utečou jako nic a my se bohužel musíme vrátit zpět. Nevadí, v sobotu bude nejspíš čas na druhé kolo a utratíme zbylé peníze. Zpáteční cesta probíhá v poklidu, akorát máme o dost těžší batohy a každý ještě v ruce igelitku. Bomba. Pan trenér je taky nadšený a sděluje nám své dojmy. Celkem nám výlet zabral čtyři hodiny.

Dáme si oběd, jednomu po tom courání po obchodech vyhládne, hodinu si odpočinu a potom se jedu podívat na finále družstev mezi Čínou a Japonskem. Jsem moc zvědavý, ale zápas ani zdaleka nenaplnil moje očekávání. Bylo to trapné, neboť Japoncům se nepodařilo vyhrát jediný set. Číňané tak získali několikátý titul mistrů světa a potvrdili svoji absolutní nadvládu ve stolním tenise. Dokonce ani Muramatsu neměl proti Yu Ziangovi šanci. Na tribuně mě odchytila běloruská kamarádka, se kterou si díky studiu ruského jazyka můžu krásně popovídat (paní Míková by jistě měla radost). Přemluvila mě, abych se s ní šel rozehrát. Poté dorazí do tréninkovky moje spoluhráčka Bára a zkusíme si cvičný zápas proti Polišovi a Káje. Nedopadl sice moc dobře, ale důležitější bude, co předvedeme v hlavní hale. Naši černí soupeři z Nigérie a Konga nevypadají zas tak marně, jak jsem doufal. Nicméně po dobrém a soustředěném výkonu z naší strany vítězíme 3:0. Jsem opravdu rád a Bára taky. Naši další soupeři už jsou zase trochu jinde, známý Chorvat Zejlko a Ruska Guseva. Prohráli jsme 0:3, ale také to nebyl špatný výkon. Určitě lepší než David s Týnou, kteří navzdory svému poměrně vysokému nasazení prohráli již v prvním kole a vůbec se nesnažili. Poliš a Kája dopadli stejně jako my, takže nikdo bohužel příjemně nepřekvapil. Ještě je třeba říct, že jsem asi jediný z našich kluků, který byl spokojen se svou partnerkou, neboť David i Tomáš na holky nadávali, až to nebylo hezké.

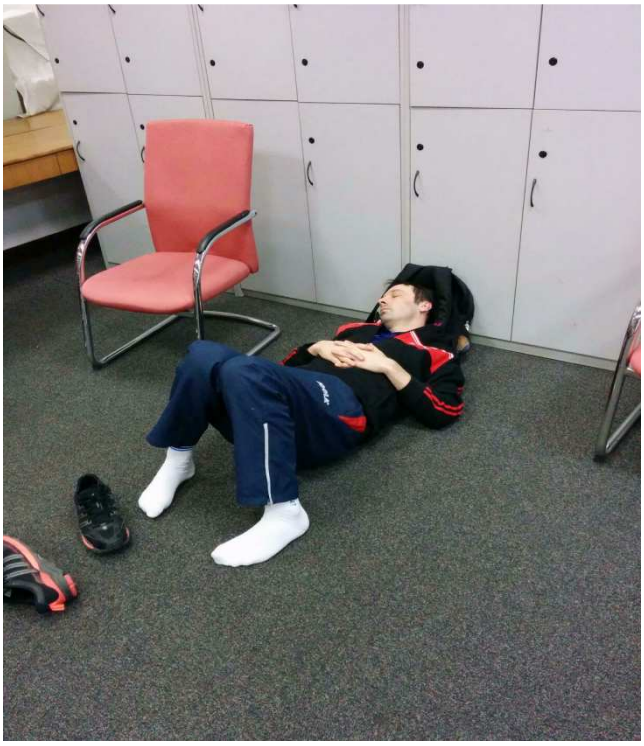
Hurá, můžeme jet na večeři, zítra začíná dvouhra, hraji až 14:30, tak se hezky prospím a v klídku dorazím do haly. Los mi přidělil exotické soupeře z Tchajwanu a Nového Zélandu. Dobrou noc!

Trenér před tržnicí

Den 7

Ráno ani nemám hlad, zůstávám ležet v posteli. Nervózně chodím po pokoji se staženým žaludkem a odpočítávám minuty k odchodu. Můj mobil konečně ukázal 11:30 a to byl signál k odchodu na oběd. O půl hodiny později nastupuji do autobusu, moc jsem toho nesnědl, výjimečně za to nemohly nabízené pokrmy, ale můj stažený žaludek prostě odmítal cokoliv přijmout. Při příchodu do zatím ještě prázdné tréninkové haly mě osloví Španěl Vilchez, jestli se nechci rozehrát. Jsem rád, že si můžu zahrát i s nějakým cizincem, a proto souhlasím. Nemohu si stěžovat, zahrál jsem si lépe než s Davidem nebo Tomášem.
Mým prvním dnešním soupeřem je Taipeiec Wang-Tai-Wei. Po očku jej sleduji a vypadá opravdu našlapaně. Zdá se, že si místo jedničky v naší skupině zasluhuje. Bohužel, v zápase se mnou také svoje kvality potvrzuje. I přes můj celkem dobrý výkon mě poráží 4:1. Škoda, že v koncovkách prvních dvou setů jsem se dopustil několika zbytečných chyb, ale to je u mě normální. Teď s tím už asi nic neudělám.
Druhý zápas bude důležitější. Zůstávám na hale a sleduji další souboje nejlepších juniorů světa. Hodinu před začátkem svého klíčového zápasu s Novozélanďanem Rogerem Raem, tj v 17:30, si jdu zahrát tentokráte s Polišem, který bude hrát také zápas o druhé, nebo třetí místo. Chvilka nám stačí a jsme připraveni. Mám trochu obavy, soupeř vypadá jako slušný uspávač, ale po prvním vyhraném setu získám jistotu a sebevědomí a zbývající tři sety vyhrávám. Vítězství 4:0 mi zajišťuje postup z druhého místa do hlavní soutěže mezi šedesát čtyři nejlepších hráčů. Splnil jsem svůj cíl a teď bude záležet na losu. Oba mí spoluhráči také postoupili ze druhého místa, Tomáš prohrál 3:4 s Rusem Chernovem, David, po špatném výkonu, zase s borcem z Hong-Kongu. Naše holky nezůstaly pozadu a všechny také obsadily druhou příčku ve skupině. Fakt, že se nám všem podařilo postoupit, je úspěch. Otázka je, komu se podaří postoupit do druhého kola.

Časový posun nejhůře snášel náš trenér, který si dokonce mezi zápasy musel zdřímnout.

Dnes jsme přijeli do hotelu brzy, tak máme dost času před spánkem. Netrpělivě vyhlížím na webových stránkách pavouk hlavní soutěže. Ve 22:00 jsem se konečně dočkal. Utkám se se známým Švédem Kallbergem, který nás potopil v družstvech. Mohu jenom překvapit, zápas začíná v 11:15. Polišovi přidělil los jednoho z nejtěžších soupeřů, čtvrtého nasazeného Brazilce Calderana. David na tom není

o moc lépe, bude hrát proti dalšímu skvělému hráči z Hong-Kongu, Hung-Ka-Takovi. Odpoledne mám každopádně volno, kluci hrají ještě čtyřhru, ale já nemohu, protože v této soutěži smí startovat pouze hráči ze stejné země. Zkusím pana Špačka přemluvit k procházce do centra, nebo tedy budu fandit.

Den 8

A je to tady! Zřejmě poslední hrací den, tak je potřeba si ho pořádně užít. Rozehrávám se opět s panem trenérem, ani jednomu to nejde. Můj soupeř, který se náhodou rozehrává na stejném stole, si musí myslet, že to vůbec neumím. Nemá to cenu, a tak to po půl hodině zabalíme a odcházíme na tribunu. Na stolech pod námi začíná první várka zápasů.

Stůl číslo šest se uvolnil poměrně brzy, a tak můžeme jít na věc. Tentokráte mě bude u stolu kaučovat trenér holek pan Koutný. S Polišem si děláme srandu, kdo bude rychleji zpátky na tribuně. Hrajeme na stolech vedle sebe, takže srovnání bude opravdu bezprostřední. Naši soupeři patří na turnaji mezi špičku, můžeme tedy hrát bez nervů. Já si musím dát pozor především na Švédův servis, pokud ho budu dobře přijímat, mohu s ním hrát vyrovnanou partii. Samozřejmě prvními dvěma příjmy vůbec netrefím stůl a obvyklý scénář mých prvních setů se začíná naplňovat. Nevyhrál jsem zde snad ani jeden. Nicméně ve druhém dějství po raketovém nástupu vedu už 6:0. Po očku sleduji vedlejší stůl, Tomáš také prohrál první sadu. Prohraný set, srovnaný stav a moje stále se lepšící hra Kallberga rozhodí. I druhý set se stává mojí kořistí. Švéd si zřejmě uvědomuje, že to se mnou bude mít těžší, než si myslel, a musí se také soustředit. Další sada nabízí velikou přetahovanou a Kallberg si se štěstím vypracuje drobný náskok, který se nakonec ukáže jako rozhodující. 2:2 a začínáme od začátku.

Podávám

Najednou jsem zase já vyhozený z tempa a od začátku ztrácím. Nic však není ztraceno, bojuji dále. Kdyby neměl ten zatracený servis, vypadal by stav úplně jinak. Když se mi podaří dostat se do výměny, přiskakují body na mou stranu. Nyní však prohrávám 2:3. I šestý set má lépe rozehraný můj

soupeř. Vede 6:3 a Koutný nařizuje time out. Trenér prokázal své kvality, neboť krátká porada zabrala na výbornou, rozhodila Švéda z rytmu a já získávám čtyři body v řadě. I poslední míček tohoto setu vyhrávám já, a tak následuje rozhodující, sedmá sada. Jsem psychicky nahoře, ujímám se vedení 4:2 a hraji opravdu dobře. Míčky odpálené z mojí rakety létají nízko nad síťkou, soupeř má problémy se čtením rotace a kazí. Za stavu 4:3 zahraje míček za stůl, ale ne, nakonec škrtnul o hranu stolu. Dělám, že jsem teč nezaznamenal, rozhodčí však viděl dobře a bod si připisuje Kallberg. Následuje znovu „sežraný“ servis, počítadlo ukazuje 4:5. Následuje změna stran, ale ani ta nepomáhá, prase mě dostalo. 7:10, Švéd má tři mečboly. Zkusím ještě zabojovat a opravdu získávám dva míčky. Tentokráte si bere time-out Švéd. Koutný mi radí hlavně krátký servis a hrát hluboce do forhandu. Samozřejmě co se nestane, podání mi uteče a soupeř hned přechází do útoku. Mnou odehraný míček se zastaví na pásce síťky a padá na moji polovinu. Konec. 9:11, nejhorší, co může být. Nejsem naštvaný, spíš naopak, jdu podat soupeřovi ruku s úsměvem na rtech.

Kdybych poslechl trenéra a neměl tak rozklepanou ruku, mohl jsem srovnat a klidně i vyhrát. Jak říkají naši přátelé z Moravy: Nedá se svítit. Takhle bych to asi shrnul. Myslím, že nikdo nečekal, že budu takhle bojovat, zvlášť po tom, co Kallberg suverénně přejel oba mé spoluhráče. Rozhodně jsem hrál déle než Poliš, který mě už od stavu 2:2 povzbuzoval z tribuny. Dostal 4:0. Po mě nastupuje na šestku David a celkem rychle prohrává 1:4. Byl hodně skleslý a bez bojovnosti, s mým výkonem se vůbec nedá srovnávat. Bohužel ani děvčata neuspěla, takže všichni naši hráči vypadli ve dvouhře už v prvním kole. To už rozhodně úspěch není.

Oběd mohl rozhodně chutnat lépe, kdyby se mi podařilo zvítězit, ale jsem rád, že už to mám za sebou. Po obědě chvíli ležím a pak mi povinnost velí fandit klukům ve čtyřhře. Díky mé podpoře se jim podařilo zvítězit 3:0 nad Američany, avšak večer prohráli 2:3 s argentinským párem. Bylo vidět, že hlavně Polišovi se chce jít zítra nakupovat, neboť hodně kazil. Však také o tom před zápasem oba mluvili, že chtějí mít zítra volno a jít znovu do tržnice. V případě vítězství by je čekal zápas o medaili na mistrovství světa, ale nákupy jsou nákupy.

Tak, to je konec českého vystoupení na letošním šampionátu. Zítra mám dvě možnosti. Buď znovu naběhneme na trhy, anebo se mohu připojit k druhé části výpravy, která má namířeno do centra. Ještě si to rozmyslím, ale vzhledem k tomu, že nakoupeno už mám dost, vidím to spíš na variantu B. S myšlenkami na to, jak umí být sport krutý, usínám.

Den 9

Dnes nastal náš poslední den v Šanghaji, a proto jsme se rozhodli, že jej musíme náležitě využít. Spát můžeme doma, a tak se scházíme už v osm na snídani. Nakonec jsem se rozhodl, že se vydám do centra. Určitě to bude stát zato a nakupovat už jsem byl. David, Tomáš, Týna a pan Klásek jdou nakupovat. Nevědí, o co přicházejí. Zbytek naší výpravy je rozumnější a vyráží se mnou prozkoumat krásy staré i nové Šanghaje.

Je půl deváté a náš vůdce pan Špaček nikde. Bojíme se, aby se mu nic nestalo, a proto voláme na jeho pokoj. Důvod jeho nepřítomnosti je prostý, zaspal. Nevadí, čekáme na něj a trochu se zpožděním vyrážíme. Jdeme pěšky na metro a po patnácti minutách svižné chůze v chladném ranním počasí se opět noříme do davu okupujícího místní podzemku. Náš první cíl jsou proslulé Vodní zahrady. Opět to není žádný kousek, ale naštěstí nám cesta ubíhá rychle. V polovině cesty se od nás oddělili milovníci tržnice. Když konečně vylézáme z podzemí, nevěřím svým očím. Všude kolem se tyčí velice zajímavé budovy. Pokračujeme dále parkem a najednou vidíme ještě vzdálený, ale zřetelný nejvyšší mrakodrap města, který bude po dokončení měřit šest set dvacet čtyři metrů. Jeho obrys nás pronásledoval po celou dobu procházky. Přicházíme do starého města a ocitáme se uprostřed šíleného davu. Moc nevíme, kudy máme jít, ukazatelů tu moc není. Všude kolem jsou podobné obchody, za kterými se vydala druhá část výpravy, takže mohli klidně s námi. Každou chvíli přiběhne prodejce, který nám, mnohdy až otravně, vnucuje hodinky a kabelky. Pokaždé odmítneme a dále se kocháme krásou čínské architektury. Proplétáme se úzkými uličkami a hledáme správnou cestu do zahrad. Když nám padne do

oka nějaký hezký suvenýr, nasadíme svoje smlouvací schopnosti a předmět často končí v našich batozích. První věc, kterou koupím, je plyšová panda v pěkném čínském oblečku. Po chvíli odpočinku ve Starbucks přikupuji ještě sošku draka, pohledy a tabulku se svým jménem v čínských znacích.

Nekonečná masa lidí všude kolem! Naštěstí konečně vstupujeme do Vodních zahrad (pan Špaček nás pozval) a všechny naše útrapy zmizí. Dav se rozplynul a my s údivem pozorujeme vše kolem. Je to oáza klidu a čisté přírody uprostřed velkoměsta. Nesčetné množství typických čínských staveb, které jsou obklopené vodou a zelení, nás nenechá vydechnout a neustále hltáme dojmy. Pan Špaček nás svým skvělým foťákem zvěčňuje, kde se dá. Teplota sice není úplně ideální, mrznou mi ruce a nohy, ale alespoň svítí sluníčko. Je to zde opravdu boží. Jestli chceme vidět ještě něco více, musíme toto krásné místo opustit a pokračovat dále. Opouštíme tedy tento idylický kousek města a k nelibosti všech se znovu noříme do davu. Popojíždíme o několik stanic dále a vystupujeme na jiné planetě. Východ z metra se nachází přímo pod obrovskými, neuvěřitelnými mrakodrapy, které se tyčí do závratné výšky. Zblízka konečně vidíme i ten nejvyšší a skutečně na vrcholu vidíme jeřáb, který neustále pracuje. Všechno kolem vypadá opravdu působivě. Nevím, kam se dřív dívat. Naproti mrakodrapům se tyčí další známá stavba - růžová televizní věž, která opravdu vypadá jako z jiné planety. Klidně bych mohl celý den stát zde a kochat se pohledem na tyto obrovské budovy. Bohužel, celý den nemáme. Co však máme, je ukrutný hlad. A co nevidíme! Mekáč! Ihned zamíříme k němu a alespoň částečně naplňujeme kručící žaludky. Poté vyrážíme na jakýsi kruhový objezd pro lidi, ze kterého je nádherný výhled na všechny vysoké stavby v okolí. Fotím všechno možné. Samozřejmě je zde hodně lidí, a tak není úplně jednoduché se davem prodrat. Ale daří se a vznikají skvělé fotky. Počasí nám opravdu přálo a sluníčko nám krásně osvětluje všechny krásy Šanghaje. Jdeme zase o kousek dál, kolem dvoupatrového, narvaného obchodu Apple, až se zastavíme přímo pod jedním z mnoha zdejších kolosů. Skoro si vykroutím krk, když chci dohlédnout až nahoru. Všechno kolem je neuvěřitelné, nic lepšího jsem ještě neviděl. Zbytek naší skupiny, Bára, Kája, pan Koutný i pan

Špaček, jsou také unesení. Byl to dobrý nápad, rozhodně toho nelituji. Kdybych šel nakupovat, asi bych byl na sebe do konce života naštvaný.

Jelikož jsou teprve dvě odpoledne, máme ještě spoustu času, a tak stihneme ještě proslulé nábřeží Bund. Opět musíme metrem, tentokráte jen jednu stanici a vystupujeme na druhé straně řeky. Tuto ulici přirovnal pan Špaček k 5. Avenue k New Yorku a má pravdu. Všude mraky lidí a obchodů. Další obrovská prodejna elektroniky s logem zakouslého jablka, obchody s luxusními hodinkami a šperky, kavárny a mnoho dalších. My však pokračujeme rovně. Mám strach, že se ztratím, je to určitě lehčí, než se neztratit. Ale všechna ta námaha se vyplatila, došli jsme na nábřeží a naskytl se nám jedinečný

pohled. Vidíme všechny ty budovy, pod kterými jsme před chvílí stáli, pěkné z dálky a všechny najednou. Přesně tyhle obrázky jsou na Gogolu. Krása výhledu je bohužel úměrná množství lidí, a tak musíme o co nejlepší místa tvrdě bojovat s davem domorodců. Nevím, jak mám lépe vystihnout tento jedinečný pohled, je to nepopsatelné. Prostě famózní, neskutečné, nádherné! Tohle v Čechách neuvidíme.

Se spoustou fotek a nezapomenutelným zážitkem se obracíme k mrakodrapům a řece zády, vyfotíme se u nedaleké sochy Mao Ce Tunga a vracíme se zpět. Na rohu je obchod Omega a ve výloze nabízejí hodinky za milion, tři sta tisíc juanů. Slušná suma. Zbyněk kupuje. Ne, dělám si srandu, určitě má podobné doma. Opět válčíme s davem v přeplněné ulici, zdá se, že to nikdy neskončí. Chceme si dát kafe a trochu si odpočinout, ale nikde není místo. V jedné z mnoha postranních uliček koupím ještě dva hrníčky na památku. Vánoční dárky mám zařízené. Došli jsme až k Šanghajskému muzeu, což je také zajímavá budova, a všude kolem další prapodivné mrakodrapy. Bohužel, čas dnešního výletu se naplnil a musíme zpět do hotelu.

Číňané jsou hrozně líní. I když je veliká fronta na eskalátorech a na normálních schodech ani noha, stejně si radši počkají, aby nemuseli šlapat. Když beru schody po dvou a rychle stoupám nahoru, koukají na mě jako na nějakého blázna, který utekl z ústavu. Když opět vylézáme na stanici Qibao, venku již panuje tma. Štědrý pan Špaček nás opět zve, tentokráte do kavárny, a tak příjemně posedíme a probereme ještě jednou dnešní výlet a ostatní zážitky z mistrovství. Za dnešní den jsem udělal přes dvacet tisíc kroků. Mohl bych tu být klidně dalších čtrnáct dní a nestačilo by to, abych viděl všechny supermoderní krásy, které toto město nabízí. Chtě nechtě musíme už jít. Čekáme ještě balení suvenýrů, doufám, že se mi všechny vejdou do tašky. Kdyžtak tu nechám nějaké reprezentační věci. Nakonec mám sice tašku naplněnou k prasknutí, ale vše našlo své místo. Jdu se ještě rozloučit s děvčaty, protože tu ještě týden zůstávají a budou zde trénovat. Jak jim závidím! Tomáš a David se už od tří hodin válejí na pokoji a koukají na filmy. Opravdu si zdejší pobyt vychutnávali plnými doušky. Když jsem jim ukázal fotky, jen nad nimi mávli rukou. Nechápu to. Vypůjčil jsem si od pana Špačka paměťovou kartu a zkopíroval jsem si fotky do mobilu. Těším se, až si je doma všechny prohlédnu. Jdeme spát, zítra nás čeká brzké vstávání a odlet.

Švéd Kallberg porazil výborného Taipeice Yang-Heng-Weiie a jako jediný Evropan postoupil do třetího kola. Já jsem zase viděl centrum města. Všechno má své výhody.

Den 10

Určitě nejhorší den našeho pobytu. Dnes odlétáme domů. Bereme své objemné tašky, které ukrývají spoustu nakoupených věcí, a nakládáme je to mikrobusu. Poslední jídlo, které si dáme, je snídaně. Nic nám už nebrání v opuštění hotelu. Na rozdíl od naší první cesty probíhá tato v naprostém klidu, bez dopravních komplikací. Rozloučíme se s řidičem a vstupujeme do obřího komplexu místního letiště. Odbavení proběhlo v pořádku, měli jsme obavy kvůli váze našich zavazadel, ale žádné problémy se neobjevily. Čekáme v hale a já využiji možnost utratit zbylé juany a kupuji další pandu. Nakonec nám letušky Air France dají pokyn k nástupu do narvaného Airbusu. Můžeme zapomenout na pohodlné rozvalení jako při prvním letu, dvanáct hodin se budeme mačkat na nepohodlných sedadlech. Paráda. Alespoň mohu využít čas k uvažováním nad výletem a jeho hodnocením.

Po stolně-tenisové stránce to byl průměr. Ve všech soutěžích jsem splnil své nasazení a tím pádem si myslím, že mohu hodnotit turnaj jako úspěšný. Příští rok mě čeká ještě jedno mistrovství, tak se tam pokusím o lepší výsledek. Odnáším si také nové poznatky, zejména o asijských hráčích, které jsem zde viděl v plně akci. Bylo to opravdu něco. Máme se ještě hodně co učit.

Ze všech ostatních pohledů překonal tento týden mnohonásobně má očekávání. Zahajovací ceremoniál, nákupy a procházka do centra se nesmazatelným písmem zapíšou do mé paměti. Nechť jsou podobné zážitky ještě větší motivací pro všechny sportovce! Ať vidí, kam se všude dá díky sportu podívat.

Děkuji všem čtenářům za přízeň! Stanislav Kučera, septima